

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

LES PRINCESSES REBES

EL MISTERI DE L'AURAX

Estrella Polar

Escrit amb Patricia García-Rojo
Il·lustrat per Lourdes Navarro

LES PRINCESSES REBELLES

EL MISTERI DE L'AURAX

**ROBERTO SANTIAGO
& PATRICIA GARCÍA-ROJO**

Il·lustrat per Lourdes Navarro

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Las Princesas Rebeldes. El misterio de Aurax*

© del text: © Roberto Santiago + Patricia García-Rojo, 2023

Representada per l'Agència Literaria Dos Passos

© de les il·lustracions: Lourdes Navarro, 2023

© de la traducció: Núria Artigas i Bellolell, 2023

© Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: juliol del 2023

ISBN: 978-84-1389-578-9

Dipòsit legal: B. 11.684-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudi a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Em dic Alma.

Alma Florència Ifigènia Tatiana Rosalinda de Roca-Vientos.

Tinc onze anys i soc la princesa hereva del tron d'Espanya.

Però això ara no és important.

El que és important és que faré el meu darrer discurs com a princesa.

Aquesta és l'última vegada que em pentinen com si fos una pinya.

L'última vegada que em posen un vestit de pepa que pica per tot arreu.

I, naturalment, l'última vegada que em rendeixo davant del protocol i l'agenda.

Quan s'acabi el dia, penso llençar l'agenda per la finestra.

Bé, potser més aviat desinstal·laré l'aplicació del mòbil.

Perquè sí, baixo del carro de la reialesa!

Arrivederci, bye-bye, adieu, ciao.

S'HA ACABAT PER SEMPRE EL ROTLLO DE SER PRINCESA!

Quin gust que em produeix només de pensar-hi...

«El meu últim discurs oficial», em repeteixo a mi mateixa mentre ocupo el meu lloc a la sala de recepcions.

Perquè, és clar, abans del discurs, he de rebre els convidats.

Em toca presidir el sopar del Premi Cervantes.

Un sopar ple d'escriptors, editors, agents literaris, personalitats del món de les lletres i periodistes.

La veritat és que no sé gaire bé què hi pinto, entre tants caps pensants.

Només soc una nena!

Però així són les coses al palau del Rossinyol: et despistes i et toca donar una entrevista, presidir un ball o dir unes paraules.

Per sort, la Margarita Dues Vegades és al meu costat.

La Margarita de Vedmon-Richelieu, més coneguda com a Margarita Dues Vegades, és la meva tutora, la princesa de Proel.

Va néixer per ser reina, però va abdicar en favor del seu germà, com penso fer jo.

Li faig l'ullet, contenta. Els seus cabells blaus brillen. La Margarita em somriu i assenyala la porta.

La meva tutora sempre em dona ànims. Quan crec que no hi ha cap solució, apareix ella per dir les paraules màgiques que ho posen tot al seu lloc.

L'uíxer anuncia el primer convidat:

—Fa la seva entrada l'escriptora Alícia Piques —diu amb la veu engolada.

Una dona amb un vestit jaqueta de color groc entra al saló, se m'apropa per donar-me la mà i fa una reverència.

Mira que de tota la vida que la gent em fa reverències, però em segueix semblant la cosa més estranya del món veure algú més gran que jo inclinant-se davant meu. I més encara si és una escriptora!

Ràpidament també ajupo el cap.

—Encantada —dic una mica tallada.

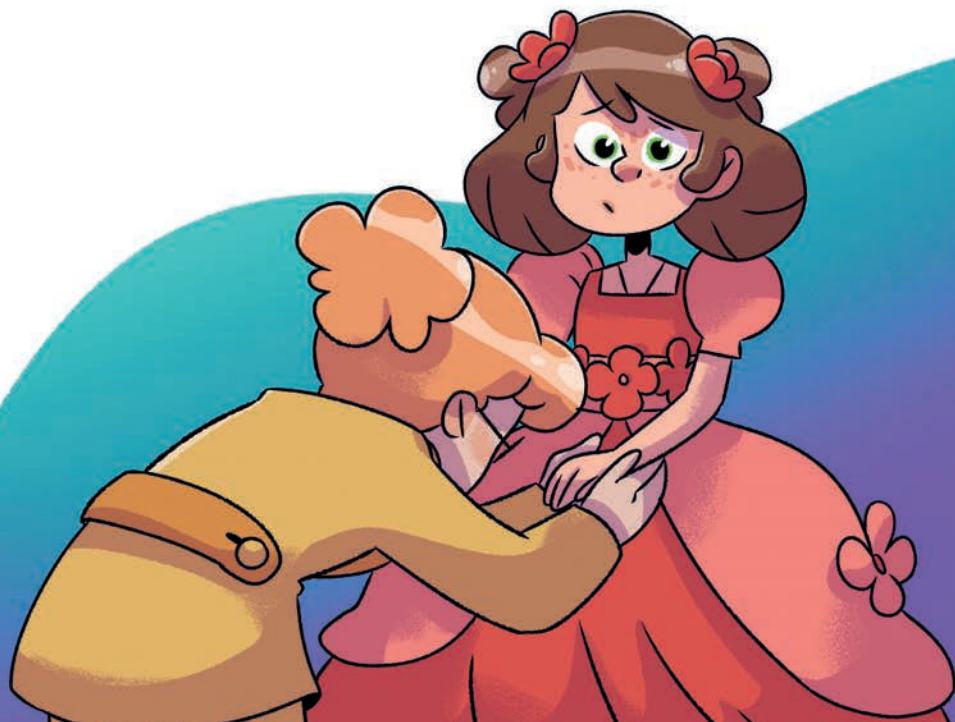
—Un plaer, altesa —diu ella.

I passa el següent.

Hi ha més de cent persones convidades al sopar.

Tots adults.

Excepte les Princeses Rebels. I la Mundi. I el meu germà Max.

Les Princeses Rebels són les meves amigues.

Quan els arriba el torn, també entren al saló de recepcions per saludar-me.

Van arregladíssimes.

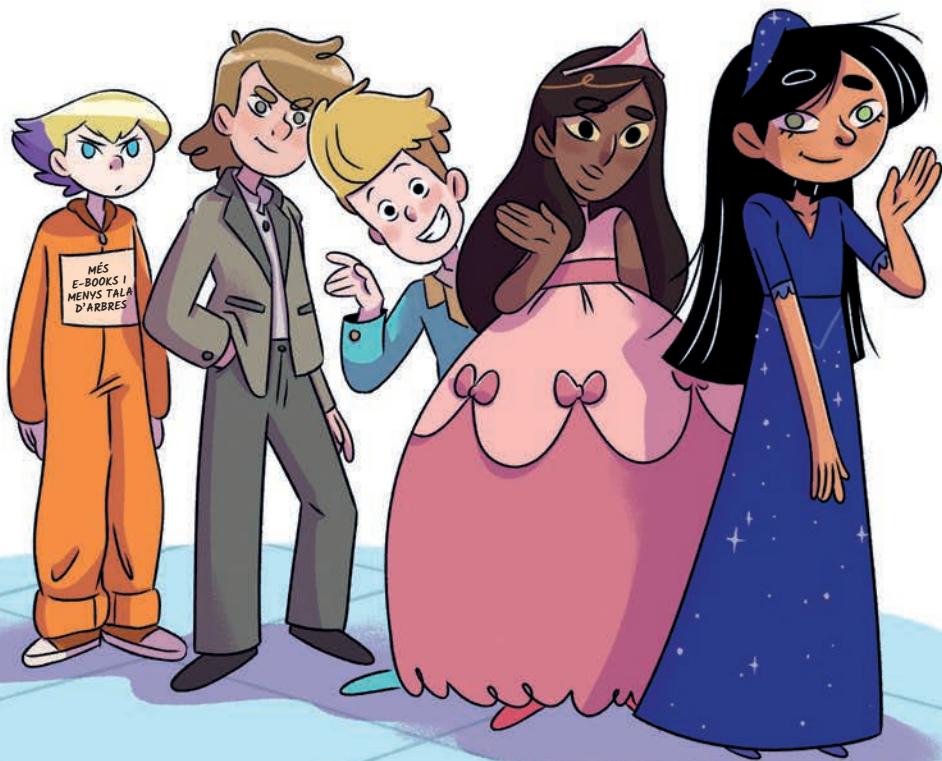
La Patrizia, la princesa de Mònaco, porta un vestit de seda blau marí que li arriba als peus.

La Bella, la princesa de Jordània, llueix una faldilla de tul de color rosa que fa més embalum que ella.

L'Ion, el príncep de Romania, s'ha posat un trajo blau turquesa amb les solapes grogues.

L'Ewan, el príncep d'Escòcia, porta una americana grisa d'allò més elegant.

I la Britt...

Bé, la princesa de Suècia segueix en la seva línia de donar la nota. Entre tants vestits i tanta elegància, ella porta una granota d'obrer de color carbassa amb un pegat enorme al pit on hi diu: «Més *e-books* i menys tala d'arbres».

Amb totes cinc he viscut aventures increïbles.

En veure-les, qualsevol podria pensar que només són princeses i prínceps de la reialesa envoltats de privilegis.

Però jo sé que no. Són alguna cosa més, molt més.

Jo sé que, quan van fer onze anys, el seu món es va posar potes enlaire perquè el meu també ho va fer.

Per això, la Patrizia és la Màquina. La Bella és la Suprema. L'Ion és el Metamorfosi. L'Ewan és el Llop. La Britt és l'Escut.

I jo soc la Fletxa.

Totes fem servir noms en clau i totes ocultem un gran secret.

Tenim superpoders.

Mentre em miro les Princeses Rebels penso que aquest fet és un gran avantatge, però també una gran condemna.

Vull abandonar el tron per ser només una nena normal.

Però no podré abandonar mai els meus poders. Així que tampoc seré mai gaire normal.

No entenc com funcionen, no entenc per què han despertat en mi. Estem units, això és l'única cosa que sé.

La meva amiga Mundi entra a la sala de recepcions amb el vestit del casament de la seva cosina i se'm posa al costat.

La Mundi és la filla del jardiner del palau del Rossinyol i som inseparables.

Només de mirar-nos un instant, sabem exactament el que pensem.

Per això, ara mateix, la Mundi em prem la mà amb força.

—Ja saps què diràs? —em pregunta—. Faràs un cant a la llibertat i un comiat al tron?

—Segur que oblides el discurs i dius el primer que et passi pel cap —etziba el meu germà—. Tots els escriptors es riuran de tu.

La Mundi li clava un clatellot.

A la meva millor amiga li agrada el meu germà. És un fet que ningú s'explica.

Però això no treu que em defensi, passi el que passi.

El Màxim pot ser una mica pesadet, de vegades.

I una mica estirat.

A ell li encanta ser príncep, fer discursos, tenir responsabilitats.

Doncs que es quedi ell amb el tron i sigui ben feliç!

Noto que els nervis em remouen la panxa.

—A la porra —dic—. És el meu últim discurs i m'importa un rave el que pensin de mi.

—Així m'agrada —diu la Mundi—, acomiadant-te de la corona en gran.

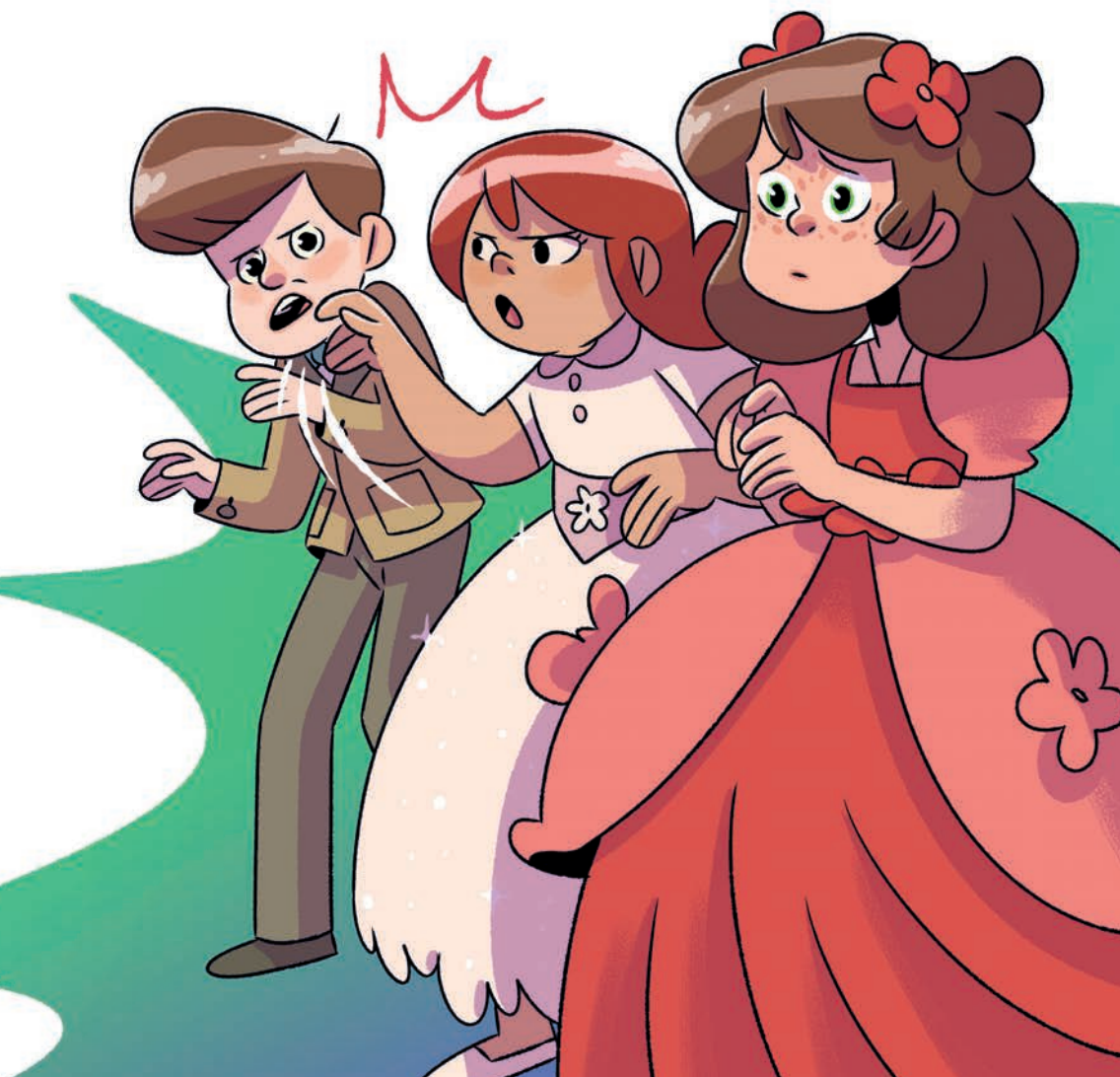
Amb grans gambades, segueixo l'uixer, que m'indica que el sopar ja ha de començar.

La taula és enorme i està plena de centres florals.

Ocupa gairebé tot el menjador.

Quan entro a la sala, tots els presents s'aixequen fent reverències altre cop.

Em poso vermella com un tomàquet i començo a repassar el discurs una vegada i una altra dins del cap.

«Escriptors i escriptores...».

«Escriptors i escriptores...».

«Membres de la cultura...».

«Escriptors i...».

Les Princeses Rebels ocupen els seus llocs a la taula, al meu voltant. La Margarita Dues Vegades ocupa el seu.

La Mundi s'asseu al meu costat i el Max, just davant meu.

Al costat de la cadira hi ha un faristol de color vermell.

Per fi, el meu últim discurs oficial.

Em costa de creure.

Tots els convidats a l'acte tenen els ulls clavats en mi, expectants.

La meva millor amiga em clava una empenteta per donar-me ànims.

Em fa la sensació que les orelles em sortiran volant del cap.

Per què fa tanta calor?

—Ehem... —començo, tot apropant-me al micròfon—. Escriptors i escriptores, membres de la cultura, amants de les arts i les lletres... Benvingudes i benvinguts al palau del Rossinyol.

La Mundi es fica el primer canapè a la boca.

Observo totes aquelles cares concentrades.

Segur que pensen que és una ximpleria que aquest discurs el pronunciï una nena.

—És un honor per a aquesta casa acollir-vos —dic tot mi-

rant el paper amb les notes—. I és un plaer fer-ho per un motiu tan important com és el Premi Cervantes.

A poc a poc em vaig relaxant. Les paraules em surten amb més naturalitat. Els convidats m'observen amb interès i curiositat.

Llavors, un cop molt fort em fa aixecar el cap.

La cadira del meu germà Max ha caigut a terra de cop i volta i ell em mira, dret, des de l'altra banda de la taula.

Però als seus ulls no hi ha sorpresa.

Hi ha odi.

Un odi ferotge que no havia vist mai.

—Max, què...? —intento dir.

M'ennuego amb les paraules en mirar el meu germà.

D'un salt monstruós, el Max puja a la taula i fa un grunyit terrorífic.

—Aaaaaaarrrrrrrrrrrrrg!

I comença a córrer.

Directe cap a mi.

Al seu pas, van caient plats, gots i coberts.

S'ha transformat.

El meu germà ja no és el meu germà.

I jo sé que estic a punt de morir.

